

Kerkdienst Janskerk 3 juli 2016

Cyclus: verbonden met al wat is

Thema: Verlangen en hoop

Lezing: Romeinen 8, 18-28

Voorganger: Voorganger: Elise Rommens-Woertman (gemeentepastor – katholiek)

Inleiding

Soms zou je moedeloos worden van alle bedreigingen van het milieu. De vervuiling gaat door, de uitstoot van broeikasgassen neemt niet of nauwelijks af, plant- en diersoorten verdwijnen. De hele schepping zucht en lijdt als in barensweeën, zegt Paulus. Het is zwaar, maar er wacht een nieuwe geboorte: de hele schepping zal delen in de vrijheid en de luister die Gods kinderen geschonken wordt.

Overweging

De lezing van vandaag uit de brief van Paulus aan de Romeinen laat zich op een bepaalde manier lezen als een hymne:

Achter alle weerbarstige stelligheid en grote woorden klinkt voor mij een zoektocht naar vertroosting door.
voor dat wat ons verstand en begrip te boven gaat,
over alles wat buiten onze macht ligt,
ook al houden we meestal het liefst de touwtjes in handen,
over de barensweeën van de tijd,
ook van onze tijd.

Een van de dingen die ons opvielen in de voorbereiding
Is dat wij mensen Gods kinderen genoemd worden,
eerder valt zelfs de term erfgenamen.
Het beeld drukt iets uit van de band
tussen ons mensen en God als de bron van het leven,
van vertrouwen, van hoop op toekomst
die doorgegeven wordt door de schaduw van de dood heen.
Hoop dat de slavernij gebroken zal worden,
dat het vastzitten in angst, frustratie, schuld of schaamte voorbij zal zijn.
Het verlangen klinkt erin door dat
de patronen van onrecht en machtsmisbruik
voorgoed doorbroken zullen zijn.
Een God, zo vertrouwd en dichtbij dat wij hier
durven en kunnen zingen:
Als ik u roep antwoordt gij mij dan.

Paulus schreef aan de gewone gelovigen in Rome
die daar in de minderheid leefden,
waar vermoedelijk velen ook behoorden tot de armste klassen
en regelmatig bedreigd en vervolgd zouden worden.
De realiteit van moeizaam leven en overleven,
van delen in het lijden van Jezus,
staat haaks op de woorden van hoop en toekomst,
van ons menselijk verlangen naar heelheid,
naar dragende grond voorbij de dood, van opstanding.
Naar een weten voorbij aan alle angst en pijn,
waar liefde geen woord meer is.

Paulus gebruikt met behoorlijk gevoel voor dramatiek
het beeld dat de hele schepping lijdt en zucht
als een vrouw onder barensweeën doet.

Niet om dat wat niet goed is, waar de schepping aan lijdt.
goed te praten, of uit een soort zelfkwellling.
Maar omdat de barensweeën nodig zijn
om de doortocht mogelijk te maken,

om het nieuwe leven te kunnen ontvangen,
Daar zit volgens mij de crux.

Onder het woordenspel van Paulus
licht volgens ons de vraag op:
Welk perspectief heb je voor ogen?
We kunnen kijken vanuit het perspectief van het tekort,
van alles wat niet lukken wil,
Wat ons ontbreekt of ontvallen is.
De vergankelijkheid en vruchteloosheid zoals Paulus het noemt,
dat wat groeide, versteende, verwaaide.

Of zoeken we naar de overvloed,
wat lukken wil, waar we zelf aan bij kunnen dragen,
de vooruitgang die geboekt wordt.
Het perspectief van alles wat ons al gegeven is,
de eerstelingen van de Geest,
het eerste van de oogst
dat laat zien wat er nog meer in het verschiet ligt,
waar de samenleving mee doordesemd raakt.
Met de goede Geest, die wind en vuur en stilte is,
die ons schoonwaait en onze hartstocht doet oplaaien.

In welk groter kader plaatsen we dingen die gebeuren?
Houden we het visioen levend
om de aanschijn van de aarde te vernieuwen,
ook al overzien we zo vaak de grotere verbanden niet?
Kun je de spanning uit te houden tussen de
weerbarstige, soms pijnlijke, werkelijkheid
en het verlangen naar heelheid en licht
zonder een van de beide tekort te doen?
Om voluit te leven op de plek waar je bent
ook als we niet ongeschonden door het leven gaan
met de heimwee nog in ons hart
naar wat wij zagen met onze vroegste ogen.
Om die hoop en dat verlangen op een of andere manier
uit te stralen in ons doen en laten,
dat zichtbaar te maken aan de mensen om ons heen,
in navolging van die kwetsbare mens Jezus.

Om het met de woorden van frere Roger,
stichter van de kloostergemeenschap van Taizé te zeggen:
*Hopen betekent dus allereerst: in de diepten van het heden een Leven ontdekken
dat verder stroomt en dat door niets kan worden tegengehouden.
Het betekent ook: dit Leven aannemen door een 'ja' van heel ons wezen.
Als we ons overgeven aan dit Leven, worden we hier en nu,
temidden van de onzekerheden van ons leven in de maatschappij,
ertoe gebracht tekens van een andere toekomst te laten zien.
Dit is het zaad van een vernieuwde wereld,*

